

ရှင်မြတ်နိုး

ငါ... အရမ်းမုန်းတယ်

အခန်း(၁)

အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူမနာမည် ချစ်ပန်းရိပ်ပါ။ အသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုပေမယ့် အပျိုကြီးတစ်ယောက်လို ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားနှင့် ဘောင်းဘီအတို အဖြူဆွတ်ဆွတ် ကလေးနှင့် စပို့ရှပ်အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီကလေးကို ဝတ်ထားသည် ။ သူမက ခြံကြီးထဲမှာ နံနက် စောစောကလေး ထပြီး ကြိုးခုန်နေသည် ။ သူမသည် လောကကြီးအား ဂရုမစိုက်တတ်သူတော့မဟုတ်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေတတ်သူ။ မိခင်မရှိတော့။ ဖခင် ဦးမောင်မောင်ချစ် ကလည်း သူမကို အလိုလိုက်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးလွန်း၏။ သူမကို အုပ်ထိန်းသူက အဒေါ်အပျိုကြီး ခင်မမ။ မိသားစု တစ်စုလုံး ခေတ်နှင့် အမီ နေထိုင်ကြပြီး ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် ကိုယ်နေကြသည် ။ ခြံထဲမှာ ပါတီပွဲတွေ မကြာခဏကျင်းပပြီး အပျိုကြီး ခင်မမကလည်း အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် နုပျိုလန်းဆန်းနေကာ အလှအပတွေ ခြယ်သပြင်ဆင်နေသူဖြစ်သည် ။ ဖခင် ဦးမောင်မောင်ချစ်ကလည်း အပျော်အပါး အသောက်အစားနှင့် ပျော်ပျော်နေ၏။ ချစ်ပန်းရိပ်ကိုလည်း ပျော်သလိုနေပဲ။

"ဖေဖေက ဆုံးမသွန်သင်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူး။ သဘောလည်း မကျဘူး၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝလမ်းကြောင်း တည့်မတ်အောင် နေထိုင်တတ်ဖို့ အဓိကပဲသမီး။ လူ့ဘဝ သက်တမ်း

က တိုတိုလေးရယ်။ ပျော်သလိုနေစမ်းပါ။"

ဖေဖေက ပျော်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပေမယ့် မိသားစု ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ရန် စီးပွားရေးကို တော့ စနစ်တကျ အားကြိုးမာန်တက် လုပ်ဆောင်တတ်သည်။

"ကိုယ့်လမ်းကိုရွေးပဲ၊ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ"

ဘဝမှာ ပြင်ဆင်လို့ မရနိုင်အောင် မှားယွင်းတဲ့ အမှားကိုတော့ မ လုပ်မိစေရန် တိုက်တွန်း ပြောတတ်သည်။ လွတ်လပ်မှုကို လေးစားရမ ယ်။ တန်ဖိုးထားတတ်ရမယ်တဲ့။ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေက အ စ ခေတ်မီမီနေထိုင်ပြီး ပျော်ရွှင်စေ၏။ အလုပ်ကိုတော့ တာဝန် ကျေ အောင်လုပ်၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေဖို့ ဖေဖေဝါဒက ရှင်းရှင်းလေး။ အချုပ်အချယ်မရှိ။ ကိုယ်ဝါသနာပါတာ ကိုယ်လုပ်။ မမှားနဲ့။ စိတ်ဆင်း ရဲစရာရှောင်ပြီး ပျော်ပျော်နေတတ် ကြသူတွေဖြစ်သည်။

ချစ်ပန်းရိပ်ကတော့ ရေကူး၊ ကြက်တောင်ရိုက်၊ တင်းနစ် အားလုံး ဝါသနာပါသည်။ ဒါကြောင့် လည်း အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဖွံ့ထွားကျ န်းမာ သွက်လက်နေသည်။ ချစ်ပန်းရိပ်ကတော့ စိတ်မပါလျှင် ကလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မပြင်မဆင်နေတတ်ပေမယ့် စိတ်လိုလျှင်တော့ အလှ အပြင်ဆင်ပြီး အပျိုမတစ်ယောက်လို ရှိုးပြတတ်၏။ မိသားစုရဲ့ အချစ်တော် မိသားစုကို ပျော်ရွှင်မှုပေးနိုင်တဲ့ ကောင်မလေး တစ် ယောက်။ ချစ်ပန်းရိပ်က ကြိုးခုန်နေရာကနေ ရပ်လိုက်ပြီး မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်းလေးတွေပေါ် ပက်လက်လှန်လှဲချလိုက်ကာ အမောဖြေသည်။

"ဘုရားရေ"

တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲကို ပြောင်းလာတာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတဲ့ ဒေါ်မိုးတိ မိပြာတစ်ယောက် တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် မလို့

တလုံ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ပက်လက်လှန် အိပ်နေတဲ့ မြင်ကွင်းကို မိမိတို့ က်ရဲ့ ပေါ်တီကိုမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် မိမိရင်ဘတ်ကို ဖိထားရင်း ဘုရားတမိသည် ။ အိမ်ပြောင်းလာကာစက အလုပ်တွေရှုပ်နေ၍ တစ်ဖက်ခြံကြီးကို သတိမထားမိ။ ကြည့်ပါဦး ပိုးလို့ ပက်လက်။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ လက်တွေက အပေါ်သို့ ဆန့်တန်းထားဖြင့် ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီက အပေါ်တွန့်တက်နေကာ ဗိုက်သားကတဝင်းဝင်း၊ ပေါင်တံဖြူဖြူဖွေးဖွေး စင်းစင်းတွေက မြင်မကောင်းပေ။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုနေထိုင်တာလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင် ကိုလည်း ဂရုစိုက်ပုံမရ။ အရှက်မဲ့လွန်းနေသည် ။

"အမလေး... ဘယ်လိုနေရာမျိုးကို ပြောင်းလာမိလဲမသိပါဘူး။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ"

ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာအသံကြောင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးစိုးအောင်နှင့် သားသွန်းဆစ်မိုးတို့ ရောက်လာကြသည် ။

"ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ အလန့်တကြားနဲ့ ဘာတွေ့လို့ လဲ"

"ဘာလဲ မေမေ"

ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာကြည့်နေတဲ့ တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲသို့ လိုက်ကြည့်ရင်း မေးသည် ။

"ရှင်တို့ ကို ဘယ်သူခေါ်လို့ လဲ၊ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ ဝင်စမ်း"

ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာ ဒေါသတကြီး ဟိန်းဟောက်ရင်း အိမ်ထဲ အတင်းဝင်ခိုင်းသည် ။ ဦးစိုးအောင်နှင့် သွန်းဆစ်တို့ ကလည်း တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲမှ ကောင်မလေး ချောချော ဖြောင့်ဖြောင့် စင်းစင်းကလေး မြက်ခင်းစိမ်းတွေပေါ် ပက်လက်ကလေး အိပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ကြရသည် ။ သား

အဖနှစ်ယောက်လုံး ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာ အလန့်တကြား ရေရွတ်နေ၍ လာပြီးကြည့်မိကြတာပါ။ ဦးစိုးအောင်က အကြည့်ကို အရင်ခွာ ဖြစ်၏။ သားသွန်းဆစ်က ဆက်ကြည့်နေသဖြင့် မိခင် ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာ ဆူပူအော်ဟစ်ရသည် ။

"ဒီမှာ ဘာကြည့်နေတာလဲ"

"မသိဘူးလေကွာ၊ မင်းက အလန့်တကြားပြောနေလို့ လာကြည့်ကြတာပါ"

"ဟွန်း"

သွန်းဆစ်ကတော့ မေမေ့ကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်လာ၍ ပြုံးစေနှင့် ကြည့်မိသည် ။ မေမေက မြန်မာဆန်ဆန်လေး နေထိုင်ပြုမူတာ သဘောကျနှစ်သက်ပြီး အရှက်ကြီးသူ ဖြစ်၏။ သွန်းဆစ် ရယ်ချင်သည် ။

"မင်းက ဘာဖြစ်လို့ စပ်ဖြဖြ လုပ်နေရတာလဲ သွန်းဆစ်"

သားကို ဟောက်ပစ်သည် ။ မျက်စိရှက်လိုက်တာ။ ဒီလောက်အောင်လို့ ပိုးလို့ ပက်လက် နေရလားလို့ ။ အမြင်ကတ်စရာ။ ဘယ်လိုလူတွေလဲ ။ သားနှင့် ခင်ပွန်းကို အတင်းတွန်းထိုးပြီး အထဲဝင်စေသည် ။

"မိုးတို့ တော့ ဒီနေရာကို ဝယ်မိတာ မှားပြီထင်တယ် ကိုအောင်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ"

" ဘယ်ဖြစ်ရမှာ လဲရှင် ဟိုဖက်ခြံက ကောင်မလေးနေထိုင်ပုံ ကြည့်ပါလား။ အရှက်မဲ့လိုက်တာ၊ မိန်းလေးတဲ့ ပက်ပက်စက်စက် နေထိုင်ပုံများ "

"မိုးကလည်း ကွာ သူတို့ ဟယသူတို့ နေတာပဲ၊ ကိုယ်မပတ်သက်ဘဲ

နေပေါ့ကွ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မဝေဖန်ပါနဲ့ မိုးရာ "

"မိုးတို့ မှာ သားလူပျိုနဲ့ ရှင့်၊ ဒီလိုစပ်စလူးလေး ရှိနေတဲ့ ခြံနဲ့ ကပ်ပြီး ဝယ်မိတာမှားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုအောငီကုပြောတာပေါ့ ပတ်ဝန်းကျင် ကို လေ့လာပါလို့ "

"မိုးရာ ဒီမှာ က ကိုယ့်ခြံနဲ့ ကိုယ် သူဌေးတွေပဲ နေတာကွ။ တစ်ခြံနဲ့ တစ်ခြံ ပတ်ပတ်သက်သက်မှ မနေကြတာ "

"ကျွန်မသားက လူပျိုလေ "

"အမိပွယ်မရှိတာကွာ။ မင်းသားက အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ ကောင်ပါ။ အ ရာရာပိုင်းခြား ဝေဖန်တတ်တယ်။ စိတ်ပူစရာမလိုဘူး "

"မိုကတော့ ပူရတယ်ရှင့်။ နန့်တန့်တန့် ပျံတံတံ ချွေးမမျိုးနဲ့ မိုးသား ကို အနီးစပ် မခံနိုင်လို့ ရှင့် "

"လူတစ်ယောက်မှာ မွေးထဲက ဖူးစာဆိုတာ ပါ လာပြီးသားပါ မိုးရာ။ မင်းဖန်တီးချင်သလို ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူးကွ "

" ရှင်... ရှင် ကိုအောင် ဟိုဘက်ခြံကို ထိတာနဲ့ နာနေလိုက်တာ "

"မိုးရာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပြဿနာ မတက်စေချင်ဘူးလေ။ မင်းသားက မင်းဆန္ဒမပါပဲ ဘာကိုမှ မရွေးချယ်ဘူး။ သားက လိမ္မာပြီးသားပါ "

ဦးစိုးအောင် ပြန်ပြီး လေသံကအစ လျှော့ပေးရသည် ။ သားတွေမွေး ထားပြီး ချွေးမရွေးနေတာက စိတ်ပျက်စရာပင်။ သားတွေ ချစ်သူထား ရင် ဇနီးမိုးတိမ်ပြာနှင့် အရင်ဆုံး တွေ့ပေးရသည် ။ သူ့သားတွေမှ သူ့ သားတွေ။ ငယ်စဉ်လေးထဲက ထိန်းချုပ်ထားသူဖြစ်သည် ။

"မိုးကတော့ ပူရတယ် ကိုအောင်ရေ၊ မိုးသားတွေက တန်ဖိုးရှိတယ်ရှ

င့်။ ပညာတတ်၊ ရုပ်ချော၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ လည်း ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်ပြီး တော်ကြတယ်လေ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့ အစွမ်းအစ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေကြတာရှင်"

ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာမှာ သားနှစ်ယောက် ရှိသည် ။ တစ်ယောက်ကသား ကြီး ကောင်းကင်မိုး၊ သားငယ်က သွန်းဆစ်မိုး။ ယောက်ျားပီသ ဖြူနု ချောမောနေကြ၏။ ပညာတွေကလည်း ဘွဲ့တွေအများကြီး ရထားကြ တာ။ စီးပွားရေးမှာ လည်း အောင်မြင်ကြသည် ။ မိန်းကလေးတွေ ဖမ်း ချင်ကြ၏။ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြတာ။ ချွေးမ။ ဟုတ်တယ်။ မိခင်တစ် ယောက်အတွက် ချွေးမအရတော်မှ သားတွေ ဘဝတစ်သက်တာ အေးချမ်းသာယာဖို့ မိမိက မိခင်ကောင်းပီသစွာ ဇနီးကောင်တွေ ကျိုးနွံ တဲ့ မိန်းမရဖို့ ကြိုးကြပ်ချုပ်ကိုင်ထားရသည် ။

"ကိုအောင်ရှင်ဘာသိလို့ လဲ၊ နေရာတကာ သဘောကောင်းပြီး အား နာမနေစမ်းပါနဲ့ ။ ရှင့်သားကြီးကိုပဲကြည့် မိုးစီမံပေးတဲ့ မိန်းကလေးကို ရတော့ ဘယ်လောက်အေးချမ်းလဲ။ မိန်းမက ရိုးရိုးအေးအေး အိမ်ရှင်မပီ သပြီး ရှင့်ကိုရော ကျွန်မကိုရော ရိုသေတယ်လေ"

သားကြီးမိန်းမက ကြိုးကိုင်လို့ ရတဲ့ မိန်းမ။ ရိုးရိုးအေးအေး ဒေါ်မိုး တိမ်ပြာ ဩဇာအာဏာ ကိုလည်း နာခံတတ်သည် ။ သားကြီးကလည်း မိခင်မှ မိခင်။ ဒေါ်တိမ်မိုးပြာရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုအောက်မှာ ပဲ မိန်းမကို နေစေ ခဲ့၏။ သားငယ်သွန်းဆစ်လည်း သားကြီးကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေစေချင်သည် ။ ထို့ကြောင့် ပင် သားငယ်သွန်းဆစ်အား နည်းနည်းလေးမှ အလွတ်မပေး ခဲ့။ ဒီအသက်အရွယ်အထိ နောက်မှ လိုက်ပြီး ကြိုးကြပ်စောင့်ရှောက်နေ ရ၏။ သားငယ်က သားကြီးဘဝမျိုးကို မနှစ်သက်ဘူး။ အေးစက်စက်နဲ့ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိဘူးဟု ပြောနေတတ်၍ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကို သူ

ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမနဲ့ ပဲ တည်ဆောက်လိုသည် ဟု ပြောပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဘယ်လို ဟာမလေးပါလိမ့်။ နေပုံထိုင်ပုံက အရှက်အရှိဘူး။ ပက်ပက်စက်စက် လူမရှိသူမရှိ ကွင်းပြင်ကြီးထဲ နေတယ်လို့ များ ထင်နေလားပဲ။ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးတွေ"

ဦးစိုးအောင်ကတော့ မိုးတိမ်ပြာစိတ်တွေ မနှစ်သက်မိ။ သားတွေရှိနေတာထက် မိန်းကလေးတွေကို နှိမ်နှိမ်ချချ ကဲ့ရဲ့ ရှုံ့ချပြောဆိုနေတာမျိုး မကြိုက်။ ပြောလည်း မရပေ။ ဘာဆိုလဲ။ ကိုယ်မနှစ်သက်ရင်လည်း နေပေါ့။ သားကြီး မိန်းမအား အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျ စိုးမိုးနေတာလည်း မကြိုက်မိ။ သားတွေရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် သားတွေကိုယ်တိုင် ချစ်ခင်နှစ်သက် သူတွေနဲ့ လက်ထပ်စေချင်သည်။ သားကြီးမိန်းမ မရှိတာဝေကို သားကြီးက မချစ်ပေ။ မိခင်ရွေးချယ်ပေး၍ လက်ထပ်ခဲ့ရ၏။ သားကြီးကလည်း မိခင်မှ မိခင်။ အမေ့ကို ချစ်တဲ့ သားပဲ။ ဦးစိုးအောင်ကတော့ မိုးတိမ်နှင့် ပဋိပက္ခ မဖြစ်စေချင်၍ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ။

"ဒါကြောင့် မို့ ရှင့်ကိုပြောတာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာလေ့လာပါလို့ "

"မိုးရာ မင်းပဲကြိုက်တယ်ဆိုကွ"

"ဒီလို ရှုပ်ပလာမလေးတွေ ရှိနေတယ်လို့ မထင်လို့ ပေါ့ရှင့်။ မဖြစ်ဘူး။ ပြန်ပြောင်းသင့် ရင်လည်း ပြောင်းရမယ်"

ဦးစိုးအောင် ဘာမှ မပြောချင်တော့သဖြင့် ထလာခဲ့သည်။ ။ မိုးက သူလုပ်ချင်တာလုပ်တာ။ တစ်ဖွတ်ထိုးပဲ။ မိခင်ကြောင့် သားငယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးရတာလည်း မိမိသိထား၏။ အောက်ကိုပဲပြန်ဆင်းလားသည်။ ။

သွန်းဆစ်ကတော့ သူ့လက်လှည့်လာမှာ စိုး၍ လစ်ထွက်သွားဖို့ ပဲ
ပြင်သည်။ ။ မေမေ့ အနားကနေခွာမှ သွန်းဆစ် ဘက်လှည့်လာတော့မှာ
သေချာနေ၏။ သွန်းဆစ်ထွက်သွားဖို့ ပြင်တော့ မေမေက ထိုင်ဦးတဲ့ ။
သွန်းဆစ် ပြန်ထိုင်ရသည်။ ။

"သွန်းဆစ်"

"ဗျာ.. မေမေ"

"ဟိုဘက်ခြံထဲကဟာတွေကို ယောင်လို့ တောင် မပတ်သက်စေမိနဲ့
နော်"

"ဟာ... မေမေကလည်း သားက ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားပါ
ဘူး။ မေမေ ရွေးချယ်ပေးတဲ့ မိန်းမကိုပဲ ယူရမှာ လေ"

"မင်းတကယ် ပြောတာလားသား။ မင်းက မင်းချစ်တဲ့ မိန်းမကိုပဲ ယူ
မယ်ဆိုလို့ မေမေ စိတ်အရမ်းမောနေတာ။ ရင်ထဲမှာ ပူနေတာ သားငယ်
ရယ်"

"စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေရာ။ သား ဒီနေ့အထိ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ
စိတ်မဝင်စားဘဲ နေနေတာပဲ"

"ဟိုဘက်ခြံက စပ်စလူးမလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရတော့ မေမေ
ခေါင်းမီး တောက်သွားတာပဲ။ လုံးဝနော် လုံးဝပဲ"

သားကြီးရော သားငယ်ပါ မိခင်မှ မိခင်ပဲ။ မိမိစကားကို မြေဝယ်မ
ကျ နားထောင်တတ်သူတွေ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း တားဆီး ပိတ်ပင်
ရမှာ ပဲ။ သားငယ်အတွက်ပဲ မိမိရှိတော့၏။ သားကြီးစိတ်နှင့် မတူသဖြင့်
စိတ်မအေးချမ်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရသည်။ ။

"မေမေကတော့ သားတွေကို ပြုစုယုယုပေးမယ့် မိန်းကလေး မေမေ စီမံခန့်ခွဲတာ နာခံတဲ့ မိန်းမပဲ ရစေချင်တာ။ သားတို့ အတွက်ပါပဲကွယ် နော်"

"သားကတော့ တစ်သက်လုံး မိန်းမကို မယူတာ အကောင်းဆုံးပဲ ထင်တယ်"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မင်းတို့ တွေ တစ်နေ့ မိန်းမယူကြမှာ ပဲ။ ဘယ်နေ နိုင်ကြမလဲ။ ချွေးမရှာရမယ်"

သွန်းဆစ်ကတော့ မိန်းမယူချင်စိတ်တွေ ကုန်နေသည် ။ သူက ကိုကို ကောင်းကင်လို စက်ရုပ်အိမ်ထောင်ရေးမျိုးကို မနှစ်သက်မိ။ မချစ်မနှစ် သက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လည်း အတူမနေချင်။ ဘဝတစ်သက် တာလုံး လက်တွဲနေထိုင်ရမည့် မိန်းမက သူချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ပဲဖြစ်စေချင်သည် ။ မေမေ့သွန်သင်ဆုံးမ စကားတွေက မဆုံး တာ။ မေမေပြောတော့မှ တစ်ဖက်ခြံက ကောင်မလေးကို သွန်းဆစ် စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ချောတာတော့ တော်တော်လေးချောတာပဲ။ မျက်စိ တွေထဲမှာ ပြန်၍ မြင်ယောင်နေသည် ။ မေမေသာသိရင် ရင်ကျိုးမယ်။ မေမေ့ဆုံးမစကားတွေကို နာခံပါမည်ဟု ကတိအထပ်ထပ်ပေးပြီးမှ သွန်းဆစ်အောက်သို့ ဆင်းခွင့်ရသည် ။

အခန်း(၂)

"အန်တီမ"

"ဘာလဲ ကလေး"

"လုပ်ပါဦး ရိပ် ဗိုက်ဆာလို့ စားစရာဘာရှိလဲ"

ဗိုက်ဆာလာသဖြင့် စားသောက်စရာတွေ စီမံနေတဲ့ အဒေါ်ဖြစ်သူထံ
ပြေးသွားပြီး အန်တီလေးခါးကိုဖက်ပြီး ကနွဲ့ကလျလေး ပြောလိုက်သည်
။

"ချက်တုန်းပဲရှိသေးတယ် ပန်းရိပ်လေးရဲ့ ၊ ကော်ဖီပဲ သောက်ထားဦး
"

" မသောက်ဘူး။ ရိပ် အစားကြီးတာ အန်တီမသိသားနဲ့ ။ ထမင်းပဲ
စားချင်တယ်"

"ဒုက္ခပါပဲကွယ်။ ထမင်းကလည်း ချက်တုန်းပဲ။ ထမင်းကြမ်းပဲကျန်
တာလေ"

"အကျန်တွေမစားဘူး။ အမြန်ကျက်အောင်ချက်ပေး။ ထမင်းစား
မယ်။ ဟင်းတွေရော အိမ်ကလူတွေ ညှို့ဖျင်းလိုက်တာနော်။ နှေးကွေးတ
ယ်။ ဆိုင်ကသွားဝယ်ပေး။ အန်တီမ အမြန်စီစဉ်ပေးပါ"

တူမချောအကြောင်း ဒေါ်ခင်မမ အသိဆုံးပင်။ ကလေးဆန်လွန်းကြီး

ကန့်လန့်လည်း လုပ်တတ်သူ။ မရှိတာ သိသိကြီးနှင့် လည်း ဂျစ်တိုက်ဂျီ ကျပြီး လူကြီးတွေ အခက်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သည် ။

"ဆာတယ်။ အား ဗိုက်အောင့်လိုက်တာ။ အဆာလွန်သွားပြီ ထင်တယ်။ အား"

"ဟဲ့... မောင်တိုး ဒရိုင်ဘာကို အမြန်သွားခေါ်စမ်း။ မညှိပြေးစမ်း။ ဆိုင်ကနေ ထမင်းဟင်းတွေ ဝယ်ခဲ့လို့ မြန်မြန်"

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မညှိ ခြံထဲ ပြေးဆင်းသွားပြီးမှ ပြန် လာပြီး မမလေးက ဘာဟင်းစားမှာ လဲဟု မေးသည် ။

"ဝက်သား၊ ကြက်သား၊ ငါးသလောက်ပေါင်း၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ ဆေးဘဲဥသုပ်"

"အမလေးရိပ်ရယ်။ ဒါတွေအကုန်စားမလို့ လား။ ဒုက္ခပါပဲ"

"အဲဒါတွေ အကုန်ဝယ်မလာနဲ့ ကြက်သားဟင်းပဲ ဝယ်လာလို့ ပြောမလို့ ပါ"

"ရိပ်လေးရယ်"

"အား... ဆာတယ်။ အရမ်းဆာနေပြီ"

"ဟဲ့... မောင်တိုးကို မြန်မြန်ပြောနော်။ ဟဲ့နေဦး ပိုက်ဆံယူသွား။ တော်ကြာ ပိုက်ဆံကျန်ခဲ့လို့ ဖြစ်ဦးမယ်"

မီးဖိုခန်းတစ်ခုလုံး ဆူညံပွက်လော ရိုက်သွားသည် ။ ချစ်ပန်းရိပ် လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ စိတ်ကလည်း ကောက်တတ်သေးတယ်။ ကိုကိုချစ်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို အလိုလိုက်ထားသလို ဒေါ်ခင်မမကလည်း တူမချောလေး ချစ်ပန်းရိပ် မျက်နှာလေး တစ်ချက်

ညှိုးရော်သွားမှာ ပင် မလိုလားမိ။ ဘယ်အရာအဆို တူမချောလေး စိတ်
တိုင်းကျ ဖြစ်စေခဲ့သည် ။ အခုလည်း အချိန်မဟုတ် ဗိုက်ဆာတယ်
အတင်းအော်နေ၍ ထမင်းဆိုင်မှ ထမင်းဟင်းတွေကို ဒရိုင်ဘာအား အဝ
ယ်ခိုင်းလိုက်ရ၏။ မြန်မြန်ဆို မြန်မြန်ပဲ။ အရေးထဲ ဒရိုင်ဘာမောင်တိုး
က တော်တော်နှင့် ရောက်မလာ၍ တူမချော ရိပ် ပွက်လောရိုက်အောင်
သောင်းကျန်းနေပြန်သည် ။

"ဗိုက်ဆာလို့ သေတော့မယ်။ တော်ပြီ မစားတော့ဘူး"

"ပန်းရိပ်လေးရယ်"

အန်တီ ပြာသာခတ်နေအောင် ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ရိပ်ရယ်ချင်
နေသည် ။ တမင်စတာ။ ဗိုက်က ဒီလောက်ဆာတာမဟုတ်။ ပျင်းသွားလို့
နှုတ်ခမ်းလေးစူထော်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့၏။ အခန်းပြန်ရောက်တော့
တခွီခွီရယ်ပစ်သည် ။ ပြီးတော့ ပန်းသီးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စားပစ်
၏။ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်စဉ်မှာ ပင် ချစ်ပန်းရိပ် အိပ်ပျော်သွားသည်
။

ဒေါ်ခင်မမကတော့ ဒရိုင်ဘာပြန်ရောက်လာသည် နှင့် ထမင်းဟင်း
တွေကို ကတိုက်ကရိုက် ပြင်ရ၏။ မောင်တိုးကိုလည်း ကြာလို့ ဆူတော့
ကားတွေပိတ်နေလို့ တဲ့ ။ ထမင်းဆိုင်ကလည်း အစောကြီးဆိုတော့ မကျ
က်သေးတာတဲ့ ။ စိတ်ကောက်နေတဲ့ တူမ အိပ်ခန်းထဲဝင် ထမင်းပွဲပြင်
ပြီး ရောက်လာသည် ။

"ဟင်"

တူမပန်းရိပ်ကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသည် ။ ပန်းသီး
တွေ စားထားတာလည်း တွေ့ရ၏။ ခက်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ စော
စောကတော့ ထမင်းကလွဲပြီး ဘာမှ မစားတတ်တော့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒေါ်

ခင်မမကလည်း တူမချောက မိမိချက်ပြုတ်ပေးမှ ကြိုက်တယ်ပြော၍ ဝင်ချက်ပေးနေရသည်။ ချစ်ပန်းရိပ် အလိုဆန္ဒတွေမှန်သမျှ ဒေါ်ခင်မမ နည်းနည်းလေးမှ မချွတ်ချော် မတိမ်းစောင်းစေရန် ဖြည့်စွက်ပေးနေရ ၏။ ပန်းရိပ်က စိတ်ကောက်ရင်လည်း ခဏပါပဲ။ တူမချော စားသောက် ဖို့ ကို ပြင်ဆင်ပြီးသည် နှင့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မညှိအား သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ကျွေးဖို့ ပြောပြီး ဒေါ်ခင်မမ ချိန်းထားတဲ့ ကိစ္စ လေးရှိနေ၍ ကားနှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံထဲမှ ထွက်လိုက်သည် နှင့် တစ်ဖက်ခြံမှ ထွက်လာတဲ့ လင်မယားနှင့် ဆုံ၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ခြံ ချင်းကပ်တွေ မဟုတ်လား။ ခင်မမကတော့ အကူအညီ လိုအပ်တာရှိ လျှင် ကူညီရအောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ခြံက လင်မယားတွေ ယောက်ျားဖြစ်သူက ပြုံးပြပေမယ့် ဇနီးဖြစ်သူက တစ်ဖက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်သွားသည်။

"ဘယ်လိုဟာတွေလဲ မသိပါဘူး။ လူကိုများ ဘာထင်နေလဲ စေတနာ နဲ့ မိတ်ဆက်တဲ့ ဟာ။ အဖက်မတန်သလိုနဲ့ "

ဒေါ်ခင်မမ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်သွားရသည်။ မိမိတို့ မိ သားစုက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အဆင့်အတန်း ရှိရှိနေကြတာပါ။ သူတို့ က ဘာတွေမို့လို့ လဲ။ ကူညီစရာရှိရင် ကူညီဖို့ မိတ်ဆက်တဲ့ အနေနဲ့ ဖော် ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံပြတာပါ။ မှားပါတယ်။ ကြီးကျယ်လိုက်တဲ့ ဟာတွေ နေပေါ့။ ခင်မမတို့ ကလည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာကြတဲ့ သူတွေပဲ။ အဖက်မ တန်သလို နေပြမယ်။ တော်ပါပြီ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်တော့ဘူး။ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲရသည်။

ဦးစိုးအောင်ကတော့ တစ်ဖက်ခြံမှ အမျိုးသမီးကို အားနာ၍ ပြုံးပြမိ သည်။ ဇနီးဖြစ်သူကတော့ မျက်နှာကြီး စူတင်းပြီး မဲ့ရွဲ့ကာ တစ်ဖက်ခြံ

မှ အမျိုးသမီးအား ကဲ့ရဲ့ ရှုံ့ချနေ၏။ ဟိုဘက်က ပြုံးပြနုတ်ဆက်တာကို မျက်နှာကြီး တစ်ဖက်လှည့်သွား၍ ရိုင်းရာကျနေသည် ။

" ဟင်း... ဟိုဖက်ခြံက လူတွေကိုကြည့်ပါလား။ မသိဘဲနဲ့ ပြုံးပြကာ "

ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာကတော့ တစ်ဖက်ခြံမှ လူတွေနှင့် လုံးဝ မဆက်ဆံလိုပေ။ ကြည့်လို့ လည်း မရ၊ ကြည့်လေ အသက်ကကြီးနေပြီ ခေတ်ဆန်လိုက်တာ။ ဆံပင်က တိုတိုကောက်ကောက် ကွေးကွေ့၊ နှုတ်ခမ်းနီက ရဲရဲတွတ်တွတ်။ မနှုတ်ဆက်ချင်ပါဘူး။ မုန်းပါစေ။ အခုထဲက ခပ်ပြတ်ပြတ် ဆက်ဆံထားမှ ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာအားမနာပဲ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ဆက်ဆံပစ်လိုက်သည် ။

"မိုးရယ် မင်းကလည်း ကွာ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ ရန်သူတွေမှ မဟုတ်တာ"

"ရှင်မှာ သားတစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့ လား"

"မိုး"

"ဘာဆိုလဲကွာ"

"ဆိုင်တယ်၊ ဟိုဘက်ခြံက မိန့်မတွေက ပေါ့ပြက်ပြက်၊ ရှက်ပလာမတွေ၊ စောစောစီးစီး ကင်းရှင်းအောင်နေရမယ်"

မိမိကလည်း ဇနီးကို မနိုင်ပေ။ အားနာနေသည် ။ မျက်နှာလည်း ပူနေ၏။ ဦးစိုးအောင်ပြောလျှင်လည်း မိုးတိမ်ပြာက တစ်မျိုးတမည် ထင်နေဦးမည်။ ခက်တာပဲ။ မိမိကတော့ အိမ်နီးချင်းတွေနှင့် အခင်အမင်မပျက် နေထိုင်လိုက်သည် ။ အရောဝင်တာ၊ မဝင်တာ တစ်ပိုင်းပါ။ သားအတွက်နှင့် မိန်းကလေးတော်တော်များများကို ကြည့်မရနေတာ မိုးတိမ်

ပြာအကျင့်ပဲ။ မိမိကတော့ စိတ်ပျက်သည် ။

"ကိုအောင်"

"ဘာလဲကွ"

"ကျွန်မသားအတွက် ပူပင်နေတာ၊ ရှင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေရတာလဲ"

"မဖြစ်ပါဘူးမိုးရာ၊ ကိုယ်က ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်တာပါ။ မဆက်ဆံချင်းလည်း နေလို့ ရတာပဲ"

ဇနီးက မဆီမဆိုင် တစ်ဖက်ကလူတွေအပေါ် ရန်လိုမုန်းတီးနေတာ သဘာဝမကျဟု ထင်သည် ။

"ပြောရမှာ ပဲ။ ရှင်ကနာနေတာလား။ စောစောစီးစီးထဲက ပြတ်ပြတ်သားသား နေရမယ်လေ။ သားငယ်အတွက် ဘဝတစ်သက်တာအရေး"

"မိုးရာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဟိုကလေးမကလည်း ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိချင်နေမှာ ပဲ။ မင်းသား သွန်းဆစ်ကိုယ်တိုင်က ဒါမျိုးတွေ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အမေအကြောင်း အသိသားနဲ့ "

ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာ အတွက်ကတော့ မိမိသားငယ်ယူမယ့် ချွေးမက ပို၍ အရေးကြီးသည် ဟု ထင်သည် ။ ထို့ကြောင့် မျက်ခြည်မပြတ် ဂရုစိုက်နေရ၏။ သားငယ်က မိမိတို့ နှင့် အတူတူနေရမည့် သူ။ သားကြီးက စိတ်အေးရပြီး သားငယ်အတွက် စိတ်မအေးခဲ့။ အတူနေရမည့် ချွေးမက မိမိဩဇာအောက်မှာ နာခံမည့် သူမှ ဖြစ်မည်။ သားငယ်က ရှေ့နေပေါက်စ။ အမှုသည် တွေရော၊ ရှေ့နေမပေါက်စွေရော ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၍ ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာ သတိနှင့် သားငယ်အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ရှောက်နေရသ

ည် ။

"မိုး သားငယ်က ရုပ်ရည်လည်း ချောတယ်။ ပညာလည်း တတ်တယ် ။ မိဘကလည်း ချမ်းသာ။ မိန်းမတွေက ဖမ်းသားချင်နေတာလေ'

"မိုးရာ"

စိတ်ပျက်တယ်။ မိန့်ကလေးအတွက်လည်း အားနာ ကိုယ်ချင်းစာမိနေသည် ။ ဦးစိုးအောင်စိတ်က ဇနီးမိုးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ သားတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးကိပ်တာ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိနေချင်၏။ သားကြီးမိန်းမက အိမ်ရှင်မပီသပြီး ပြားပြားဝပ် ရိုသေလေးစားနေပေမယ့် သားနှင့် မလိုက်ဖက်ပေ။ အိမ်မှုကိစ္စတွေက လွဲပြီး ဘာမှ မသိ။ မိုးတိမ်ပြာ စိတ်တိုင်းကျ ချွေးမက ရိုးအလွန်းနေသည် ။ ဟိုဘက်ခြံကလူတွေကို တော့ အားနာမိနေ၏။ ဖော်ဖော်ရွေရွေနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် နေထိုင်တတ်တဲ့ လူတွေပဲ။ မိုးတိမ်ပြာက ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ မိန်းမထက် သူစီမံရာ နာခံမည့် ရိုးစင်းတဲ့ ချွေးမပဲ လိုအပ်နေတာပါ။ ပြောမရ ဆိုမရ တဖွတ်ထိုး မိန်းမဖြစ်နေသည် ။

"နန့်တန့်တန့် ပျံတံတံကောင်မလေးရဲ့ အမေပဲထင်တယ်။ အရှက်နည်းလိုက်တာ။ ရှင်ဘာသိလို့ လဲ သမက်ဖမ်းချင်နေတာ"

"မိုးရာ သူတို့ ကလည်း ချမ်းသာတဲ့ လူတွေပါ။ တို့ ကတောင် ဒီတိုက်နဲ့ ခြံရံဖို့ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကုတ်ကပ်စုထားရတာကွ။ ဘာမှ မဟုတ်သေးဘဲနဲ့ ထင်ရာမြင်ရာတွေ မပြောပါနဲ့ "

"ရှင်ကဘာနာနေတာလဲ။ ကိုယ့်သားအတွက် ထည့်မစဉ်းစားဘဲ ရှေ့နေလိုက်နေတယ်။ ကျွန်မလုပ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါတာ ကောင်းမယ်နော် ကိုအောင်။ ဟိုဘက်ခြံက ဟာမတွေနဲ့ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ။ ဒီလောက်အားနာပြီး ကာကွယ်နေတာ"

ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာအား ဦးစိုးအောင် ဆက်မပြောလိုတော့။ လုပ်ချင်တာ လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်နှင့် စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို မိမိရုံးခန်း အထိရောက် လာပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် အရှက်ခွဲတတ်တဲ့ မိန်းမ။ အား နာတာတွေ ဘာတွေမရှိခဲ့။ လင်ကိုရော သားတွေကိုရော သူ့ဩဇာအောက် မှာ ပြားပြားဝပ်နေထိုင်မှ နှစ်သက်သူပဲ။ မိမိဆက်ပြောနေလည်း အရှုံးနဲ့ ပဲ ရင်ဆိုင်ရာမည်ဖြစ်သည်။ ။

"ငါ့သားကို လာပြီး ပတ်သက်ဆက်ဆံဖို့ ကြိုးစားလို့ ကတော့ မိုးတိမ် ပြာအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိစေရမယ်"

ကိုစိုးအောင်ဝင်သွားသည် ။ ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာကတော့ မရဘူး။ သား တွေက ဘဝတစ်သက်တာ အတွက် စီစဉ်နေရတာ။ ချမ်းသာတာလည်း မလိုအပ်ဘူး။ ရှုပ်ပလာ ငါးရုံပြာလူးမတွေနဲ့ တွေ့သွားရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ။ မိမိပဲ ရင်ကျိုးရမှာ ပါ။ မဖြစ်ဘူး။ သားငယ်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တားမြစ်ရမယ်။ အမလေး ကြည့်ပါလား မအေဖြစ်သူကတောင် ဣန္ဒြေ သိက္ခာမရှိဘူး ကိုယ့်မာနနဲ့ ကိုယ် မနေတတ်တဲ့ စဟာတွေ သားငယ် ကို တွေ့သွားလို့ လားပဲ။ ဒင်းတို့ က ချောင်းကြည့်နေမှာ ပါ။ တွေး ရင်းပင် စိတ်ပူမိသည်။ ။

"ဘယ်လိုဟာတွေနဲ့ လာတွေ့နေပါလိမ့်နော်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ ကိုစိုးအောင်ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားလည်း စောင့်ကြည့်ပါဆိုမှ "

ဒေါ်မိုးတိမ်ပြာ စိတ်သောကတွေ ရောက်နေရသည်။ နှုတ်ခမ်းကနေ ပွစိပွစိနှင့် ရင်တွေ မီးတောက်နေပြီလားပဲ။ သားကလည်း တစ်နေ့နေ့ တော့ တစ်ဖက်ခြံက ကောင်းမလေးနဲ့ ဆုံမိမှာ ပဲ။ ဘယ်လိုတားဆီးရမ လဲ စိတ်ညစ်နေသည်။ ။ တစ်ဖက်ခြံကကောင်မလေးက ချောတယ်။ မိမိ စိတ်ပူပင်ရလောက်အောင် ချောမောတောင့်ဖြောင့်အိစက်နေလို့ ဒေါ်မိုး

တိမ်ပြာ စိတ်ပူပင်နေရာတာလည်း ပါနေသည်။ ။

★ ★ ★